

РЕШЕНИЕ

№ 3896

гр. София, 14.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 26.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **11423** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, вр. ЗДДС.

Образувано е по жалба от управителя на [фирма], против Ревизионен акт № Р-22221419007719-091-001/21.07.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., с Решение № 1540/06.10.2020 г.

В съдебното производство дружеството – жалбоподател е представлявано от адвокат, който: поддържа жалбата; ангажира заключение на съдебносчетоводна експертиза, което е прието без оспорване; претендира възстановяване на разноските за водене на делото, съгласно представен списък.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, като счита, че и по време на съдебното производство не са опровергани заключенията на издателите на ревизионния акт, и тези на ответника. Заявява искане за юрисконсултско възнаграждение и представя писмени бележки.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема следното.

Ревизията е първа за процесните данъчни периоди: по ЗДДС – от 01.12.2013 г., до м. 01.2014 г.; м.м. 06, 10.2016 г. и м.01.2017 г.; за корпоративен данък по ЗКПО – 2013 г., до 2017 г., вкл. Възложена е с редовно издадена от компетентен орган по приходите заповед. Съставен е ревизионен доклад (л. 28 от делото), въз основа на който

компетентни органи по приходите са издали процесния РА № Р-22221419007719-091-001/21.07.2020 г. (л. 60). С Решение № 1540/06.10.2020 г. (л. 10) решаващият административен орган: А/ е потвърдил ревизионния акт в частта по ЗДДС, за данъчни периоди м.12.2013 г.; м.01.2014 г.; м.м. 06, 10. 2016 г.; м. 01.2017 г., както и в частите по ЗКПО, за периодите 2013 г., 2014 г., 2016 г. и 2017 г.; Б/ оставил е без разглеждане жалбата, в частите по ЗДДС (данъчни периоди от м.022014 г., до м. 05.2016 г.; м.м. 07, 09, 11, 12.2016 г.; м.02.2017 г., до м.12.2018 г.) и в частите по ЗКПО (за 2015 г. и 2018 г.), понеже с ревизионния акт не са коригирани декларираните резултати, респ. – не са начислявани лихви за забава.

С ревизионния акт, в потвърдените части: 1. не е признат на дружеството – жалбоподател данъчен кредит, в размер на общо 46 382, 81 лева, върху който са начислени и лихви – 20 343, 87 лева; 2. определени са задължения за корпоративен данък, за 2013 г., 2014 г., 2016 г. и 2017 г. – 23 126, 49 лева и лихви- 8 213, 44 лева.

Процесуалните действия на ревизиращите органи са описани подробно в доклада и са възприети изцяло от издателите на ревизионния акт, които са отхвърлили възраженията, против доклада. Резултатите от насрещните проверки и събраните доказателства са дали основание на ответника, в производството по Глава осемнадесета ДОПК да приеме, че: не е доказано наличието на реални доставки по спорните, които да са извършени именно от издателите на тези фактури, понеже, както „доставчиците“, така и жалбоподателят не са представили доказателства за това; неопроверганите факти изключват възможността, поведението на жалбоподателя да бъде определено като добросъвестно, понеже е знаел, че „сделките“ са част от злоупотреба, в която самото дружество е участвало.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, а решението на ответника - Решение № 1540/06.10.2020 г., в частта, относно предмета на спора е валидно.

През ревизираните периоди [фирма] е извършвало сервиз, продажба и отдаване под наем на подемни съоръжения (предимно т. нар. „вишки“), за което е разполагало с офис, сервизна база и открита площ, за складиране на машини и материали.

І. С потвърдените части от ревизионния акт, които са и предмет на спора по настоящото дело, не е признато упражненото от [фирма] право да иска приспадане на данъчен кредит, в общ размер на общо 46 382, 81 лева, за дефинираните данъчни периоди, начислен с фактури, издадени от:

1. [фирма] - 4 фактури, през данъчен период м. 06.2016 г., с начислен ДДС 6 221,02 лв. и предмет на доставките „рекламен и продуктов каталог, брошура“. Дружеството: не е намерено на адреса, съответно – не са представени документи, касаещи такива доставки; deregистрирано е по ЗДДС, считано от 28.12.2016 г.; декларирало е дейност като търговски посредник с разнообразни стоки, и търговия на едро с парфюмерийни и козметични стоки; за процесния период не е имало нает персонал по трудови и извънтрудови правоотношения; има задължения към Бюджета и няма декларирани обекти или данни за наети такива; не е подадена декларация по чл. 92 ЗКПО; за 2016 г. в дневника за покупки е отразен само един доставчик – [фирма], с предмет на доставките „услуги“, който пък не е декларирал покупки през 2016 г. От жалбоподателя [фирма] са представени: фактурите, с нечетливи фискални бонове; приемо-предавателни протоколи; дневник на сметка 401/1 контрагент 533 „Фиеста - 2“ Е.. Материалите са осчетоводени по дебита на сметка 302 „материали, след което са изписани по дебита на сметка 601 „разходи за материали. При осчетоводяване на фактурите, плащането е осчетоводено по кредита на 499/2, след което е предприета

операция 302/501, със стойността на фактурата. Последната операция е сторнирана, с което стойността по фактурите остава дължима по дебита на сметка 499, т.е. неплатена. Констатирано е, че няма данни за: конкретния предмет на доставките, мястото на извършването им, изпълнителя, материали и за чия сметка са същите. Заключението на съдебносчетоводната експертиза потвърждава изложените констатации.

2. [фирма] - 2 фактури, издадени през данъчни периоди м. 12.2013 г. и м. 01.2014 г., с начислен ДДС 3 512,00 лв. и предмет на доставките „рекламни материали, комплекти и календари, интернет реклама“. Дружеството: не е намерено на адреса, съответно – не са представени документи, касаещи такива доставки; отразило е в дневника си за продажби, за данъчен период м. 01.2014 г. само едната фактура - № [ЕГН]/06.01.2014 г., с предмет „интернет реклама“; deregистрирано е по ЗДДС от 26.11.2014 г.; декларирало е двама наети по трудови правоотношения работници, на длъжност „склададжия“; имало е регистрирано ФУ за обект „търговия с промишлени стоки“, но не са декларирани разходи за наем и други, за ползването на обект; в дневниците за покупки са включени фактури от „рискови доставчици“; има задължения към бюджета.

Ревизираното дружество е представило фактурите, с нечетливи фискални бонове и дневник на сметка 401/1 контрагент 359 [фирма]; материали са осчетоводени по дебита на сметка 602, с кореспонденция по сметка 422 и 4531, но не е отразено плащане по фактурите. Заключението на съдебносчетоводната експертиза потвърждава изложените констатации.

3. „Дарг трейдинг“ Е. - 4 фактури, издадени през м. 10.2016 г., с начислен ДДС - 6 221,02 лв. и предмет „брошура, рекламен и продуктов каталог“. Дружеството не е намерено на адреса, съответно – не са представени документи, касаещи такива доставки. Проверката в регистъра на НАП показала, че: „Дарг трейдинг“ Е. няма отразени продажби към [фирма]; deregистрирано е по ЗДДС от 23.12.2016 г.; за процесния период не е имало персонал по трудови правоотношения; има задължения към бюджета и регистрирано ФУ, за обект „склад-офис“.

От [фирма] са представени: фактурите, с нечетливи фискални бонове и дневник на сметка 401/1, контрагент 573 [фирма]. Вещото лице, изготвило С..Е е посочило, че: [фирма] не е отразило в дневниците си за продажби и в СД по ЗДДС издадените процесни фактури към [фирма]; не е подало годишна данъчна декларация по чл. 92 ЗКПО, годишен финансов отчет, за отчетната 2016 г. и не е декларирало извършване на стопанска дейност.

4. „ДДП комерс“ Е. - 3 фактури, издадени през м. 12.2013 г. и м. 01.2014 г., с начислен ДДС - 5 996 лв. и предмет „ремонт на скоростна кутия и двигател“. Дружеството: не е намерено на адреса, съответно – не са представени документи, касаещи такива доставки; deregистрирано е по ЗДДС от 22.10.2014 г.; не е имало нает персонал по трудови и извънтрудови правоотношения, и регистрирано ФУ; има задължения към Бюджета.

От дружеството - жалбоподател са представени: процесните фактури, фискални бонове, приемо-предавателни протоколи и дневник на сметка 401/1, контрагент 362 „ДДП комерс“ Е.. Протоколите, които не съдържат данни, за за чия сметка са авточастите, къде е извършен ремонтът и от кои лица, документират ремонт на камион BUCHER-BU 200 4X4, за който обаче е установено, че е собственост на [фирма]. Ревизираното дружество не е представило документи, доказващи

собственост или наемане на камиона. „Ремонтът“ е осчетоводен по дебита на сметка 304 „Стоки“, а задължението е посочено по кредита на сметка 422 „Подотчетни лица“. Според констатациите на вещото лице: по данни от ГФО за 2013 г. [фирма] не притежава дълготрайни активи (собствени или наети); няма данни за закупувани стоки и материали, за извършване на дейност; няма данни за нает персонал по трудови и извънтрудови правоотношения; за отчетната 2014 г. няма подаден ГФО и не са декларирани приходи от стопанска дейност; отразило е в дневниците си за продажби и в СД по ЗДДС издадените процесни фактури към [фирма], в периода на издаването им.

5. [фирма] - фактура № 13/27.01.2017 г., с начислен ДДС - 6 000,77 лв. и предмет на доставка „СМР“. Дружеството не е открито на адреса. След изискване е представило фактурата, протокол обр. 19, количествено стойностна сметка, договор за СМР, от 05.01.2017 г., свидетелство за регистрация на касов апарат, счетоводна справка и сметка 411 „Клиенти“. Ревизираното дружество е представило: договор за СМР от 05.01.2017 г., според който изпълнителят, със свои материали и работна ръка следва да извърши дейности на обект в [населено място], [улица]; дневник на сметка 602 „Разходи за външни услуги-ремонт“. Дейностите са описани и в протокол – Акт, обр. 19 (къртене на бетонова основа 60 кв.м, натоварване и изхвърляне на строителни отпадъци – 6 кв.м, трамбоване – 60 кв.м, доставка и монтаж на арматурна мрежа 5 бр., кофраж плоча 60 кв.м, доставка и полагане на бетон 95 кв.м, изравняване и шлайфане). Плащането е по банков път. За [фирма] е установено (потвърдено и от вещото лице), че: е deregистриран по ЗДДС от 07.09.2017 г.; за 2017 г.с основната му дейност е „ресторанти и заведения за бързо хранене“, като е имало наети 12 лица по трудови правоотношения, на длъжности „мияч на съдове“, „готвач“, „домакин-пазач“, „счетоводител“, но не е строителни работници; според отчета за 2017 г., не притежава ДМА, има задължения към бюджета и регистрирано ФУ, за обект „офис“; от счетоводната справка и сметка 411 не могат да се установят счетоводните записвания, както и наличието на редовно заведено счетоводство. Направен е извод, че доставчикът не разполага с материален, технически и кадрови ресурс за извършване на доставките. Вещото лице отбелязва и следното: „в хода на ревизията от [фирма] са представени: копие от процесната фактура, с посочено разплащане по банков път и хронологична ведомост, в която се посочва банкова сметка в Р. банк и постъпили на 13.02, 14.02, 15.02 и 16.02.2017 г. суми, на обща стойност 36 004, 62 лв., но хронологичната ведомост не дава информация за съставени счетоводни кореспонденции; няма представени: счетоводна отчетност, във връзка с процесната фактура; данни за отчетено получено плащане, както и данни за закупени материали, във връзка с описаните СМР“.

6. [фирма] - 2 фактури, издадени през данъчни периоди м. 12.2013 г. и м. 01.2014 г., с начислен ДДС 2 000 лв. и предмет „наем на склад“. Дружеството: е декларирано дейност „търговия на едро с машини и оборудване; не е намерено на адреса, съответно – не са представени документи, касаещи такива доставки; deregистрирано е по ЗДДС от 28.05.2015 г.; за отчетната 2014 г. няма подаден ГФО и декларирани приходи от стопанска дейност; имало е назначено едно лице по трудово правоотношение и регистрирано ФУ; има задължения към Бюджета; от обявения отчет за 2013 г. е установено, че няма ДМА. От страна на жалбоподателя са представени: фактурите и нечетливи ФБ, счетоводни документи. От тях е установено, че са осчетоводени като разход, в група 60 и са за наем на неидентифициран склад.

Вещото лице потвърждава изложеното.

7. [фирма] - 4 фактури (данъчен период м. 01.2017 г.) с начислен ДДС - 14 772 лв. и предмет „наем на склад/складови площи, изготвяне експертна документация, консултации“. Дружеството: не е намерено и не е представило документи; deregистрирано е по ЗДДС от 18.06.2018 г.; за 2017 г. не е имало нает персонал по трудови и извънтрудови правоотношения; в баланса са отразени единствено вземания, в размер на 743 х. лв. и касови наличности - 79 х. лв.; не е декларирало ДМА, които да отдаде под наем и няма извършени разходи през 2017 г.; има задължения към бюджета; няма декларирани обекти, от които да извършва дейност; няма и ФУ; отразило е четирите фактури в отчетните регистри, но с получател друго дружество, с ЕИК [ЕГН], различно от [фирма].

От [фирма] са представени: фактурите, без платежни документи; договор от 01.12.2016 г. за наем на недвижим имот, находящ се на Летище С., офис - сграда № 70, складово помещение „В“, с уговорено плащане по банков път; протокол № 1 за приемане – предаване на имота; договор от 03.11.2015 г. за консултантски услуги - „Проучване и изготвяне на финансово стопански и търговски анализ на [фирма]“, във връзка с обществена поръчка, според който е следвало да се извърши: консултиране и подпомагане, за изготвяне на експертна документация за обществена поръчка; подготовка и предоставяне на доклад за възложената по договора работа. Доклад обаче, не е представен, както и: документи за приемане/предаване на резултата от извършеното; данни, за коя обществена поръчка се касае, как е определена цената на услугата; информация, на кого е предаден докладът и какви приходи са реализирани, във връзка с представения договор. Констатациите се потвърждават и от вещото лице.

8. [фирма] (в несъстоятелност) - фактура № 100...714/30.06.2016 г. с данъчен кредит 1 660 лева и с предмет „наем“. Дружеството: не е намерено на адреса, съответно - не е представило документи, касаещи фактурата; няма подадена декларация по чл. 92 ЗКПО, ГФО, за отчетната 2016 г. и данни за извършване на стопанска дейност; deregистрирано е по ЗДДС, считано от 24.03.2016 г., т.е. - преди да бъде издадена на 30.06.2016 г. процесната фактура. От [фирма] са предоставени: фактурата и нечетлив фискален бон. Констатациите се потвърждават и от вещото лице.

II. Относно потвърдените части по ЗКПО.

За 2013 г., с ГДД от 21.03.2014 г. [фирма] е декларирало: счетоводен финансов резултат „печалба“, в размер на 118, 50 лв., данъчен финансов резултат „печалба“ - 2 917,12 лв., дължим корпоративен данък - 291, 71 лв., внесени авансови вноски - 238,58 лв. Предвид отказът да бъде признат данъчен кредит по фактурите, издадени от името на „Техностеп“ Е. и ДДП трейд“ Е., счетоводният финансов резултат е увеличен с 30 045 лв., на основание чл. 26, т. 2 ЗКПО, като е определен дължим данък, в размер на 3 557, 58 лв., съответно - разлика за внасяне 3 439,08 лв. и лихви - 2 202,54 лв.

За 2014 г., с ГДД от 30.03.2015 г. дружеството е декларирало: счетоводен финансов резултат „печалба“, в размер на 4 034, 49 лв. и данъчен финансов резултат „печалба“ - 5 172,67 лв.; корпоративен данък - 517,27 лв. Дружеството е осчетоводило по сметка 602 „Разходи за външни услуги“ доставки от [фирма] и по сметка 304 Стоки, доставки от [фирма], с оглед на което и поради отказа да бъде признат данъчен кредит, счетоводният финансов резултат е увеличен с 22 500 лв., на основание чл. 26, т. 2 ЗКПО, като е определен дължим данък 2 767 27 лв., разлика за внасяне - 2 250 лв. и лихви - 1 212, 36 лв.

За 2016 г., с ГДД от 29.03.2017 г. дружеството е декларирало: счетоводен финансов резултат „печалба“ - 105 224,36 лв.; данъчен финансов резултат „печалба“ - 109 042,79 лв.; отстъпка по чл. 92 ЗКПО - 109,04 лв.; годишен корпоративен данък - 10 795,24 лв.; авансови вноски - 9 750 лв. Предвид осчетоводените разходи по доставките от [фирма], [фирма] и „Дарг трейдинг“ Е., за което не е признат данъчен кредит, счетоводният финансов резултат е увеличен със 70 510,24 лв., на основание чл. 26, т. 2 ЗКПО. Определен е дължим данък - 17 846,26 лв., разлика за внасяне - 7 051,02 лв. и лихви - 2 366,20 лв.

За 2017 г., с подадена ГДД от 30.03.2018 г. е деклариран: счетоводен финансов резултат „печалба“ - 9 146,30 лв.; данъчен финансов резултат „печалба“ - 13 787,81 лв.; корпоративен данък - 1 378,78 лв. Предвид осчетоводените разходи по доставките от „С. ТТ“ Е. и „Агенция Т. консулт С.“ Е., за които не е признат данъчен кредит, счетоводният финансов резултат е увеличен със 103 863,85 лв., на основание чл. 26, т. 2 ЗКПО. Определен е дължим данък от 11 765,17 лв., съответно - разлика за внасяне 10 386,39 лв. и лихви - 2 432,34 лв.

Мотивите на ревизиращите органи и на ответника, да откажат правото на приспадане на данъка, начислен в издадените от името на посочените дружества данъчни фактури, е резултат от анализа на описаните по – горе и неопровергани от дружеството - жалбоподател факти, а именно: ненамиране счетоводства на дружествата, за което бяха положени усилия и по време на съдебното производство; липса на счетоводни и други документи, вкл. такива, от които да стане ясно, какъв е предметът на конкретната „доставка“ (поръчка). Съдът приема, че ревизиращите органи са изпълнили задължението си за обективно, пълно и всестранно изследване на всички, относими за случая факти и обстоятелства, като ясно и недвусмислено са дефинирали по отношение на всеки един от спорните „доставчици“ извод за неосъществено данъчно събитие (липса на доставки), обоснован с конкретни факти

Жалбата е неоснователна.

Съдът изцяло кредитира заключението на съдебносчетоводната експертиза, изготвянето на което е по инициатива на оспорващото дружество, но не подкрепя защитната му теза.

Не е спорно, понеже не се отрича с ревизионния акт, съответно – потвърждава се и от вещото лице – автор на неоспорената счетоводната експертиза, че в счетоводството на жалбоподателя спорните „доставки“ са били съответно отразени, за да може да предяви претенция за приспадане на данъчния кредит. Спорът по делото изцяло е за това, дали: дружествата, от чието име са издадени спорните данъчни фактури са действителните доставчици на стоките/услугите; получило ли е изобщо [фирма] доставки на стоки/услуги; събраните и проверени от ревизиращите органи и по време на съдебното производство доказателства, вкл. заключението на ССЧЕ обосновават ли извод за т. нар. „абсолютна симулация“, по отношение на фактурираните доставки към „Б.“ Е.. За постигане ефекта от облагането с ДДС – само на добавената стойност, посредством еднократното му включване в крайната цена по конкретна доставка, съответно, за да бъдат изпълнени материалноправните изисквания за

приспадането на косвения данък, на установяване неизменно подлежи, дали реално е била извършена доставка. Процесът на изследване реалността на всяка отделна доставка е свързан, както с вида ѝ, така и с наличието на доказателства и обективни признаци, анализът на които да покаже, че е било практически възможно издателят на данъчната фактура да се справи със съответната задача. В тежест на посочения във фактура „получател“, който има претенция да получи начисления ДДС, е да установи реалното извършване на фактурираната доставка, в условията на пълно насрещно доказване. В тази връзка Съдът счита, че описаните и коментирани по-горе писмени доказателства подкрепят тезата на ответника за потвърждаване на РА № Р-22221419007719-091-001/21.07.2020 г. в частта, предмет на спора по делото.

В процесния случай е установено безспорно, че: счетоводства на „доставчиците“ не са налични и това пречатства възможността за счетоводно проследяване на „веригата“ произход на стоките, както и на данни за възможности (технологични, ресурси, фактически) да доставят конкретните стоки („рекламен и продуктов каталог, брошура“; „рекламни материали, комплекти и календари, интернет реклама“; „брошура, рекламен и продуктов каталог“), да извършат услуги („ремонт на скоростна кутия и двигател“), и да предоставят под наем складове (имоти), каквито очевидно не са притежавали. Изработването и доставянето на рекламни каталози и брошури предполага да съществуват доказателства за: поръчка от страна на [фирма] с конкретни изисквания (параметри); практически възможности на [фирма], [фирма], [фирма] да изготвят такива реклами материали или доказателства да са възложили това на подизпълнители; физическо наличие на рекламни материали и на данни за публикувани интернет-реклами. Ремонтирането на скоростна кутия на товарен автомобил, за който не е доказано да е бил собствен на [фирма] или да е ползван под наем, също предполага наличие на техническа, материална и кадрова обезпеченост (помещение, машини, съоръжения, квалифицирани автомонтьори). Констатациите (доказателствата), събрани по време на ревизията и необорени от защитата на дружеството – жалбоподател обосновават извод за това, че дружествата, от чието име са издадени фактурите, не са автори на документираните с тях сделки. Напротив – налице са достатъчно преки и косвени доказателства, на които бе обърнато внимание по – горе, за това че тези дружества: не са имали практически възможности (технически и човешки ресурси); не са доказали да са разполагали със стоките. Съставените протоколи не служат като преки и/или косвени доказателства, че стоките са доставени на [фирма], услугата „ремонт на двигател и скоростна кутия“ и услугите „СМР са извършени изобщо, както и че са извършени, именно с ресурси, съответно на [фирма] и [фирма]. Част от процесните стоки, които би следвало да са вложени в ремонта на двигател и скоростна кутия, задължително притежават индивидуализиращи ги данни (каталожен номер, модел, марка, година на производство на МПС и пр.), но такива данни не са описани в първичните и във вторичните счетоводни документи.

Недоказани са и местата, на които са предавани стоките, както и лицата, участвали в този процес. Неопровергани останаха и констатациите, че „наемодателите“ на складове са притежавали в собственост такива или са ги преотдавали под наем.

Споделено от Съда е и мнението на ответника, че липсата на данни за плащания по фактурите (с изключение на фактура № 13827.01.2017 г. от [фирма]), макар да не е изрично изискуемо условие за правото на данъчен кредит, заедно с липсата на материална, техническа и кадрова обезпеченост представлява косвено доказателство, че фактурите не отразяват действителни търговски отношения.

Удобното цитиране от защитата на жалбоподателя, на съдебни решения, вкл. такива на Общностния съд, не променят горните изводи. Според т. 1 от диспозитива на решението по дело № С-18/13 („М. пен“), Директивата за ДДС *„не допуска данъчнозадължено лице да извърши приспадане на данъка върху добавената стойност, начислен в издадените от доставчик фактури, когато, въпреки че услугата е била доставена, се установява, че тя не е била действително извършена от този доставчик или от негов подизпълнител, по-специално тъй като последните не са разполагали с необходимите персонал, материали и активи, разходите за тяхната услуга не са били оправдани в счетоводната им документация или се е оказало, че някои документи не са били подписани от посочените в тях като доставчици лица, стига да са изпълнени следните две условия — посочените обстоятелства да сочат за наличието на **измама** и въз основа на обективните данни, представени от органите по приходите, да се установява, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама...“*. Задължението да провери наличието на последното е възложено на решаващия съд, който в случая изложи мотивите си, подкрепящи изводите и констатациите на издателите на РА, и на ответника.

Горните мотиви обуславят законосъобразност на ревизионния акт и в частите по ЗКПО.

Според чл. 10, ал. 1 ЗКПО счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован, чрез първичен счетоводен документ, по смисъла на ЗСч., отразяващ вярно стопанската операция. Действителното извършване на осчетоводените разходи, с оглед чл. 10 ЗКПО и ЗСч. се установява, освен с данъчни фактури, и с други преки и/или косвени доказателства, за които стана дума в настоящото решение, в частта по ЗДДС. [фирма] не е предоставило такива доказателства. Поради това, правилно и на основание чл. 26, т. 2 ЗКПО не са признати за данъчни цели процесните отчетени разходи за доставки на стоки и услуги.

В заключение - Ревизионен акт № Р-22221419007719-091-001/21.07.2020 г. в потвърдените от ответника части е издаден от материално компетентни органи по приходите, в резултат на правилно прилагане на относимите

материалноправни разпоредби на ЗДДС. Съобразен е с установените в ДОПК процесуални правила. Актът е законосъобразен и обоснован. Постановен е в съответствие с изискванията за форма. Жалбата подлежи на отхвърляне, поради което е основателна претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Съдът, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, при материален интерес от общо 98 064 лева главница и лихви (по ЗДДС – 66 725 лв.; по ЗКПО – 31 339 лв.), определя юрисконсултското възнаграждение, в размер на 3 472 лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от [фирма], против Ревизионен акт № Р-22221419007719-091-001/21.07.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., с Решение № 1540/06.10.2020 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 3 472 лв. (три хиляди, четиристотин, и седемдесет и два лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: